

Stemmen uit de Vulkaan

Stemmen uit de **Vulkaan**

Jan Kranenbarg

Schrijver:	Jan Kranenbarg
Illustrator:	Jan Kranenbarg
Omslagontwerp:	Jan Kranenbarg
ISBN nr:	9789402152531
© Jan Kranenbarg	

Inleiding

Wat ik zo geweldig vind, is dat iemand helemaal op kan gaan in een boek. Gewoon onverstoord kan lezen. Doof en blind voor alle andere dingen. Die lezer is dan even uit de echte wereld en beleeft het avontuur van het verhaal. Alsof hij of zij het zelf meemaakt. Fantastisch om dat te kunnen.

Wanneer ik een verhaal vertel aan kinderen, dan zie ik die beleving in hun ogen. Een spannend verhaal is dan ook echt spannend. Een grappig verhaal is echt leuk. En lachen, bang zijn en schrikken hoort er allemaal bij. Heerlijk om te zien en daarom is het ook zo fijn om een verhaal aan kinderen te vertellen.

Nu schrijf ik dit verhaal voor jou. Je zit niet voor me. Ik zie en hoor je niet lachen of schrikken. Dat is jammer. Maar het bijzondere is dat al die gevoelens er toch zijn, maar dan bij mezelf. Soms lach ik wanneer ik schrijf. Soms voel ik de spanning van het verhaal. Daarom vind ik schrijven zo leuk. Ik ben dan weer even dat kind.

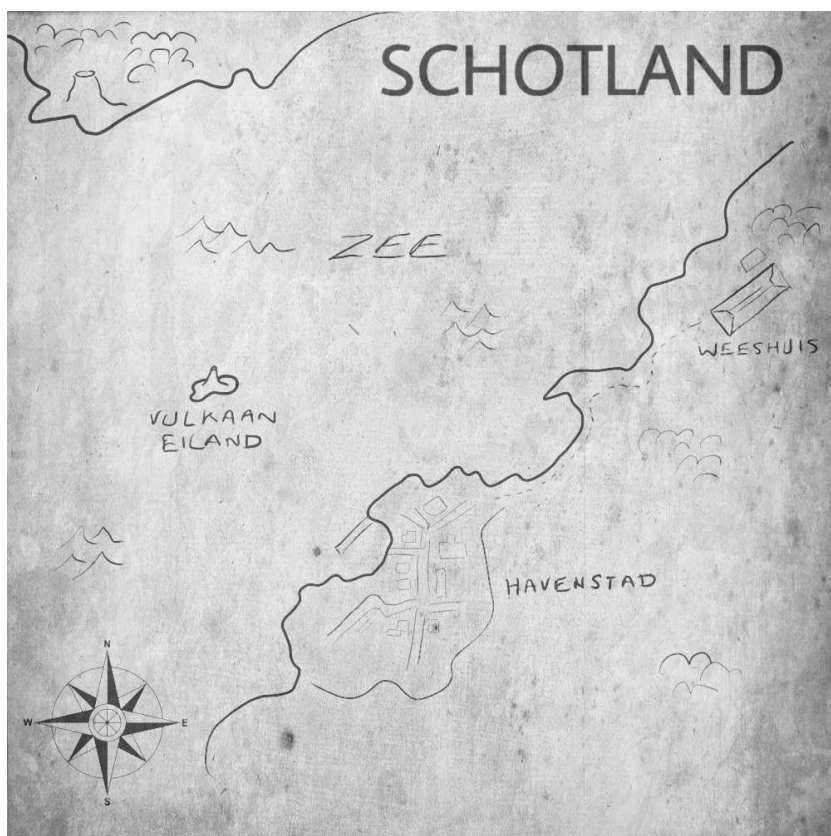
Na twee kinderboeken met korte verhaaltjes, is dit mijn eerste echte leesboek. Het was een genot om het te schrijven en grappig om de illustraties te tekenen. Het is leuk en spannend. Ik heb gelachen en gehuiverd.

Dit boek gaat over een vulkaan in het ruige Schotland. Een wel heel speciale vulkaan met een groots geheim. Een vulkaan die meer met ons te maken heeft dan je ooit kan vermoeden.

Geniet van het lezen en laat je meenemen in de wereld van dit verhaal. Ik zie het in je ogen.

Inhoud

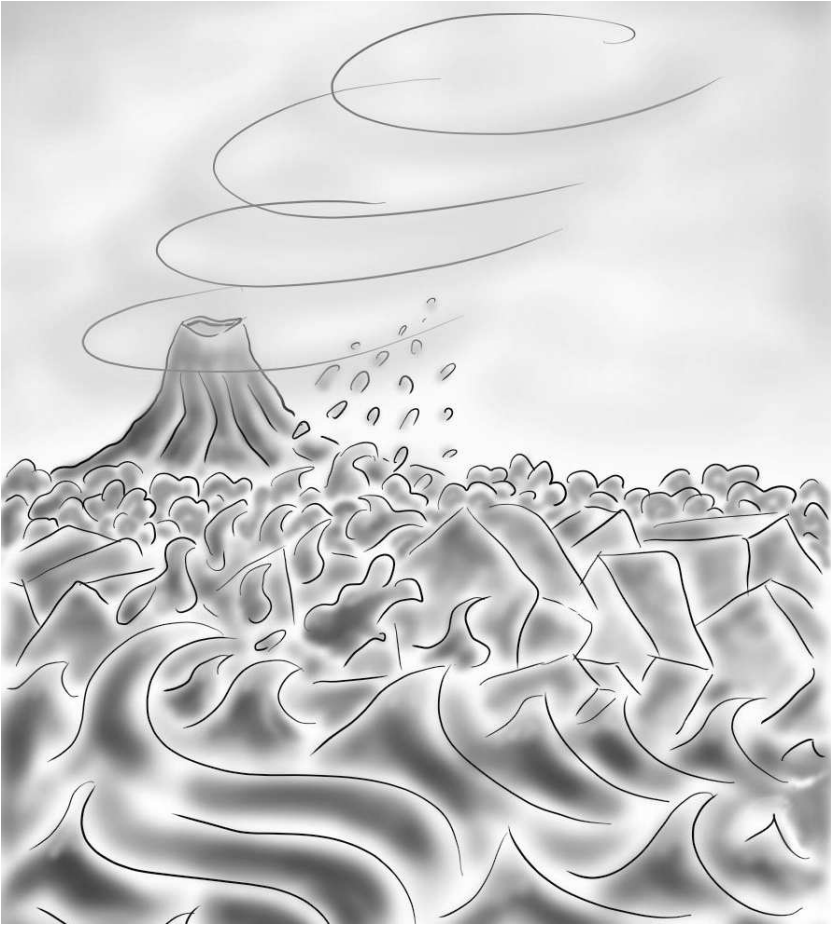
1	De vulkaan	9
2	De oude Pako	15
3	Ergens op de wereld	24
4	Het vreselijke verhaal	30
5	De havenstad	37
6	Het weeshuis	44
7	De speurneus	51
8	De overtocht	59
9	Het optreden van Pako	65
10	De opvolger	72
11	Ergens op de wereld	78
12	De terugreis	83
13	Het einde	90
14	De begrafenis	96
15	Grootse plannen	102
16	De andere vulkaan	109
17	De oude vrouw	114
18	De verhalen gered	122
19	Ergens op de wereld	130
20	Een jaar later	135
21	Vele jaren later	141

1 De vulkaan

Urenlang kan de oude man bovenop de rand van de krater zitten. Ook al waait er een stormachtige wind en is het koud door de mistslierten. Hij luistert dan naar de stemmen uit de vulkaan. Stemmen die fluisteren, schreeuwen, zachtjes zingen en soms onverstaanbaar mummelen. Af en toe zegt hij ‘hm’ of ‘ah’, soms moet hij vreselijk lachen en bij tijd en wijle komen er tranen in zijn ogen. Het zijn verhalen die met de wervelende winden meewaaien naar deze vulkaan. En het opvallende is dat al die verhalen door de wind de krater ingeblazen worden. Duizenden en duizenden verhalen.

Terwijl ver onder hem de zee tegen de rotsige kust van het eiland beukt en het schuimende water met veel kabaal omhoog spat, pakt de oude man een lang touw. Hij bindt het ene eind vast aan een van de schaarse bomen en gooit het andere eind van het touw in de vulkaan. Met een helm en een zaklamp als uitrusting, daalt hij af in de vulkaan.

Het lawaai van de bulderende wind en de duizenden stemmen maken het bijna ondraaglijk.

Eenmaal op de bodem is het rustig. Hier onderin waait het niet. Hij schijnt met zijn zaklamp in het rond.

Toen hij voor het eerst in de vulkaan afdaalde heeft hij een uur lang met open mond staan kijken. Dat is ondertussen al heel wat jaartjes geleden, maar nog steeds vindt hij het een geweldig spektakel.

Al die duizenden verhalen, groot en klein, die van bovenaf de vulkaan ingeblazen worden.

Wanneer ze eenmaal binnenin de vulkaan zijn, draaien de verhalen als kleine wervelstormpjes mee met de wind langs de vulkaanwand. De stemmen lijken het dan uit te schreeuwen. Het is ondenkbaar om nog een verhaal te herkennen, het lijkt wel de stemmen een wedstrijd doen wie het hardst zijn verhaal kan vertellen. Op een gegeven moment draait elk verhaal zichzelf als het ware in de wand van de vulkaan, zoals een boor een gat maakt in de muur. Daar zit het dan zachtjes te zoemen en het verhaal te fluisteren.

Zo worden alle verhalen bewaard om altijd herinnerd te worden. Elk verhaal in een eigen gat, soms klein, soms groot. De uitgebluste vulkaan is een opslagplaats voor alle verhalen van de wereld. De oude man kan niet anders dan met grote bewondering toekijken.

En een verhaal dat onderweg naar de vulkaan ten prooi valt aan de vele stormen en niet in deze opslagplaats terecht komt. Tja, dat verhaal vervaagt langzaam en verdwijnt uit de herinnering van de mensen.

Omdat verhalen verteld moeten worden, spuugt de vulkaan met regelmaat verhalen naar buiten. Dat gaat met een doffe dreun. Als de verhalen zichtbaar zouden zijn, dan zou je een dikke kringel, zoiets als een rookwolk, de krater uit zien puffen.

POEF.

Die verhalen worden met de winden verspreid over de hele wereld zodat iedereen ze kan navertellen. Vaders, moeders, kinderen, opa's en oma's, juffen en meesters. Iedereen. Verhalen moeten verteld en gehoord worden. Toch?

Vanuit de havenstad op het vaste land zie je de vulkaan als een zwart driehoekje boven de horizon uitsteken. Geen mens is ooit op de gedachte gekomen om dat onherbergzame eiland te bezoeken. Het is er veel te woest, te koud en te mistig. Wat zou je er ook te zoeken hebben.

En van verhalen die daar bewaard zouden worden, verhalen van heel de wereld? Duizenden en duizenden verhalen in alle talen. Nou, daar hebben ze al helemaal nooit van gehoord. Nee, voor de mensen in het havenstadje betekent het eiland niets. Daar ga je niet heen voor de lol.

Toch gaat er het gerucht dat er iemand op het eiland woont, een oude man met wit haar en een lange baard. Iemand die ervoor gekozen heeft om in afzondering te leven. Zo heel af en toe schijnt hij met een roeiboot naar de havenstad te komen om boodschappen te doen. Tenminste, dat zegt de havenmeester en die woont hier tenslotte het langst van iedereen.

‘Nee,’ zegt de havenmeester dan met een lach op zijn rimpelige gezicht, ‘het was niet sinterklaas die hier met zijn boot aankwam en ook niet de kerstman.’

Hij zet zijn kapiteinspet nog eens recht en reageert met plezier op de plagerijen.

‘Nee, het was ook geen stoomboot. Hij kwam gewoon met een roeiboot.’

Maar niemand kan het zich echt herinneren. En de havenmeester? Hij weet het ook niet zeker meer. Het is te lang geleden.

Zo heel af en toe komen er toeristen van over zee naar het havenstadje. Die varen met hun boot dan langs het eiland, maar door de rotsen kunnen ze nergens aanleggen. Als ze het al zouden willen.

De stormachtige wind en de kou brengt ze al snel naar de veilige haven en de warme herberg.